

Arrest

**nr. 30 837 van 31 augustus 2009
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de stad ANTWERPEN, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en
Schepenen.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 9 juni 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van Antwerpen van 25 mei 2009 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op 25 mei 2009.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 juli 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. NIEUWDONK, die loco advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. TEIJSSSEN, die loco advocaat C. COEN verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, komt op 14 januari 2006 België binnen in het bezit van een visum.

Op 3 april 2006 dient verzoeker een aanvraag in tot vestiging in functie van zijn Belgische zoon.

Op 4 september 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten. In deze beslissing wordt vermeld dat verzoeker geen afdoende bewijzen voorlegt waaruit blijkt dat hij voor zijn komst naar België ten laste was van de Belgische descendent.

Bij arrest nr. 18 560 van 7 november 2008 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) het beroep tegen deze beslissing.

Op 24 februari 2009 dient verzoeker een aanvraag in voor het verkrijgen van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie. Hij werd verzocht om binnen de drie maanden en ten laatste op 23 mei 2009 de volgende documenten voor te leggen: *"bewijs ten laste in het verleden; attest onvermogen; ziekteverzekering, loonbriefjes; arbeidscontract zoon"*.

Op 25 mei 2009 wordt deze aanvraag geweigerd. Dit is de bestreden beslissing:

"In uitvoering van artikel 52§3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangevraagd op 24 februari 2009 door S.M.

geboren te (...)

van TURKIJE nationaliteit

geweigerd.

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene legt niet alle documenten voor.

Ontbrekende documenten: bewijzen ten laste in verleden."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

"B.1. Enig middel: Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, nl. de materiële motiveringsverplichting.

De bestreden beslissing is onterecht genomen.

De overheid moet uitgaan van de juiste feitelijke gegevens, de gegevens correct beoordelen en niet onredelijk tot haar besluit komen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Art. 40bis e.v. Vw. voorziet in een vestigingsrecht voor bloedverwanten in de opgaande lijn van een Belg op voorwaarde dat zij ten laste zijn.

De gemachtigde van de Minister diende een dubbele controle te voeren. Hij diende de afstammingsband te verifiëren en hij diende na te gaan of de vreemdeling die zich op het vestigingsrecht beroept effectief ten laste was van de Belgische descendent.

De afstammingsband is bewezen aan de hand van de geboorteakte van de zoon.

Verzoeker heeft de materiële ondersteuning van zijn zoon nodig om in zijn basisbehoeften te voorzien.

Er kan niet worden betwist dat verzoeker behoeftig is. Verzoeker heeft een bewijs van behoeftigheid voorgelegd.

Bovendien woont verzoeker, zoals boven aangehaald, sedert 03.04.2006 bij zijn zoon die al zijn kosten draagt. Verzoeker moet gelet op het lange verblijf bij zijn zoon als ten laste van zijn zoon worden beschouwd.

Verwerende partij heeft hier met geen enkel woord gerept in de bestreden beslissing."

2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat uit de samenlezing van de artikelen 40bis, § 2, 4° en 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) volgt dat het aan verzoeker toekomt te bewijzen dat hij ten laste is van de persoon in functie van wie hij de aanvraag heeft ingediend. Verzoeker ontkent niet dat hij geen bewijs heeft voorgelegd van het ten laste zijn van zijn zoon in het verleden, doch hij stelt dat hij sedert ettelijke jaren bij zijn zoon verblijft en dat deze alle financiële lasten op zich neemt en dat hiermee geen rekening werd gehouden. Verwerende partij wijst erop dat uit een woonstcontrole blijkt dat verzoeker niet effectief op het opgegeven adres bij zijn zoon verblijft. Verwerende partij stelt dat het niet kennelijk onredelijk is dat verzoeker niet aantoonde dat hij in

het verleden materieel gesteund werd door zijn in België verblijvende zoon. Verwerende partij verwijst tevens naar de eerste aanvraag van verzoeker, die om dezelfde reden werd afgewezen.

2.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt het volgende:

“De bepalingen van dit hoofdstuk die van toepassing zijn op de familieleden van de burger van de Unie die hem begeleiden of zich bij hem voegen, zijn van toepassing op de familieleden van een Belg die hem begeleiden of zich bij hem voegen.”

Artikel 40bis, § 2, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd :

(...)

4° de bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld in onder 1° en 2°, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

(...)”

Artikel 40bis, §4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 4 . De in § 2 bedoelde familieleden die burger van de Unie zijn, hebben het recht de in artikel 40, § 4, eerste lid, 1° en 2°, bedoelde burger van de Unie te begeleiden of zich bij hem te voegen voor een periode van meer dan drie maanden voor zover zij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervullen. Indien het familieleden betreft die geen burger van de Unie zijn, moeten zij de in artikel 41, tweede lid, bedoelde voorwaarde vervullen.”

Artikel 40bis §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet, samengelezen met artikel 40ter van dezelfde wet, voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de bloedverwant in opgaande lijn van een Belgische onderdaan, op voorwaarde dat deze bloedverwant ten laste is van deze onderdaan en zich bij hem voegt of hem begeleidt. Verwerende partij dient bijgevolg niet enkel de afstammingsband te verifiëren, zij dient ook na te gaan of de vreemdeling die zich op een verblijfsrecht op basis van deze bepalingen beroept effectief ten laste is van de Belgische descendent. De vraag of een persoon ten laste is, vloeit voort uit de verificatie van een feitelijke situatie. Het komt aan het bestuur toe deze feitelijke situatie te beoordelen.

Om vast te stellen of een persoon ten laste is van een familielid dient te worden geverifieerd of deze persoon de materiële ondersteuning van dit familielid nodig heeft teneinde in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien in zijn land van herkomst (ter vergelijking kan worden verwezen naar de interpretatie van het begrip ten laste in het gemeenschapsrecht: HvJ C-1/05, Jia, 9 januari 2007).

Bij zijn aanvraag op 24 februari 2009 werd verzoeker verzocht om binnen de drie maanden en ten laatste op 23 mei 2009 de volgende documenten voor te leggen: *“bewijs ten laste in het verleden; attest onvermogen; ziekteverzekering, loonbriefjes; arbeidscontract zoon”*.

Uit de stukken van het dossier blijkt dat verzoeker de volgende documenten voorlegde: een bewijs van aansluiting bij de ziekteverzekering, een bewijs van behoeftegesteld op 24 januari 2006 door het hoofd van het wijkbestuur van de wijk P. in Turkije, loonfiches van de zoon van verzoeker voor de maanden december 2008 en januari 2009 en een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd van verzoekers zoon.

In de bestreden beslissing stelt verwerende partij dat verzoeker geen bewijzen voorlegde dat hij in het verleden ten laste was van zijn zoon.

Uit nazicht van de stukken van het administratief dossier kan de Raad niet anders dan vaststellen dat inderdaad geen bewijs werd voorgelegd waaruit zou kunnen afgeleid worden dat verzoeker vóór zijn komst naar België, effectief ten laste was van zijn Belgische zoon.

Verzoeker toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of niet zouden steunen op een correcte feitenvinding.

De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig augustus tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. DE SMET